

vikling for Øje, der i de senere Aar har fundet Sted indenfor de Omraader, som Polyteknisk Læreanstalt og Landbohøjskolen beskæftiger sig med, og i Kraft af den Betydning, disse Læreanstalter efterhaanden mere og mere faar for Folket, kan jeg fuldt ud slutte mig til det nævnte Princip. Endnu vedbliver Universitetet ved Hjælp af de Huslejeportioner, som Professorerne oppebærer, at have et lille Forspring for de to andre Anstalter.

Men naar jeg, som sagt, hilser Lovforslagene med Tilfredshed og paa mit Partis Vegne kan gentage Løftet om en hurtig Behandling, er det navnlig for den Forbedrings Skyld. Lovforslagene byder de mange underordnede Funktionærer ved disse Institutioner. Naar man sammenligner Antallet af disse Funktionærer med det Antal Funktionærer, som ellers er sysselsatte i andre Administrationsgrene indenfor Staten, viser det sig, at Tallet her ikke er stort, men det drejer sig dog om nogle Hundrede ikke videnskabeligt uddannede Funktionærer. Det er klart, at jo flere Funktionærer der er ansat ved en Institution, des bedre kan de gøre deres Krav gældende overfor Regeringen og Lovgivningsmagten, og des hurtigere faar de almindeligvis Forbedringer i deres Lønvilkaar. Paa Grund af det ringe Antal, der er ansat ved disse Institutioner, er de blevet meget tilbage med Hensyn til Forbedring af deres Lønvilkaar, navnlig gælder dette for Universitetets Vedkommende. Jeg bruger ikke for stærke Ord, naar jeg siger, at Lønningsforholdene ved Universitetet i Øjeblikket er nærmest skandaløse.

Det foreliggende Lovforslag giver Universitetets Funktionærer Lønningsvilkaar, der, saa vidt jeg kan skønne, kan stilles lige med de Lønningsvilkaar, som Staten ellers giver sine Funktionærer i lignende Stillinger. De faar den Pensionsret, som største Delen af dem hidtil ikke har haft, og man har atter her stræbt efter at gennemføre det Princip at stille Funktionærerne ved de forskellige Anstalter lige med Hensyn til Lønningsvilkaarene. Jeg maa dog gøre opmærksom paa, at de Institutioner, som sorterer under den højtærede Kultusminister, saa vidt jeg kan se, er bleven bedre stilled end den Institution, Landbohøjskolen, som sorterer under den højtærede Landbrugsminister.

Jeg kan naturligvis ikke og skal heller ikke gaa i Enkeltheder, men nogle Ting, som jeg skal nævne, har dog slaaet mig. Blandt Funktionærerne findes der saaledes, baade ved Universitetet og ved

Landbohøjskolen, nogle, der kaldes Laboratoriebetjente. Medens det er Regelen, at Laboratoriebetjentene ved Universitetet lønnes efter Lovforslaget med 1,600 Kr. som Begyndelsesløn, stigende til 2,400 Kr. som Slutløn, lønnes Laboratoriebetjentene ved Landbohøjskolen efter Lovforslaget med en Begyndelsesløn af 1,300 Kr., stigende til 1,900 Kr. Det kan jo være, at der er en saadan Forskel paa disse Funktionærers Tjeneste ved de to Institutioner, at denne Forskel i Lønning er berettiget, men paa Forhaand kan man ikke antage det. Ved Universitetet er der ansat en saakaldt Anatomitjener, der efter Lovforslaget skal lønnes med en Begyndelsesløn af 1,600 Kr., stigende til 2,400 Kr. som Slutløn. Ved Landbohøjskolen er der ansat en Tjenestemand, som kaldes med det finere Navn Anatomibetjent. Da Navnet er finere, skulde man vente, at Lønningen var lidt højere; men det er den ikke. Medens Anatomitjeneren ved Universitetet faar den af mig nævnte Løn fra 1,600 til 2,400 Kr., skal Anatomibetjenten ved Landbohøjskolen nøjes med en Begyndelsesløn paa 1,300 Kr. og en Slutløn paa 1,900 Kr. Det bliver naturligvis det kommende Udvalgs Sag at beskæftige sig nøjere med disse Forhold og se at bringe Overensstemmelse til Veje, hvor Stillingerne virkelig er ens.

Med Hensyn til Professorlønningerne skal jeg kun udtale, at der paa det høje Tings Bord for Øjeblikket ligger et Forslag til en Lønningslov for andre Funktionærer, nemlig for Dommerne ifølge den nye Retsorden. Nu er der vel ingen, heller ikke Professorerne selv, der vil forlange, at de skal ligestilles med de højest lønnede Embedsmænd indenfor Administrationen, men man kunde dog vente eller have Grund til at haabe, at de kunde blive jævnstillet med f. Eks. Dommerne i de kollegiale Retter, og ifølge det Lønningslovsforslag, som er knyttet til Retsreformen, lønnes Dommerne i de kollegiale Retter med en Begyndelsesløn af 6,000 Kr., stigende til 8,000 Kr. I Sammenligning dermed forekommer det mig, at de Lønninger, som foreslaas for Professorerne, nemlig en Begyndelsesløn af 5,000 Kr. stigende til en Slutløn af 6,800 Kr. eller 7,000 Kr., ikke er urimelige.

Jeg vil til Slutning blot sige dette, at mit Parti er villigt til at give disse Lovforslag en velvillig Behandling, og jeg haaber, at de saglige Enkeltheder, som skal gennemdrøftes, ikke skal tage længere Tid, end at det maa lykkes at faa